



Arrest

nr. 189 663 van 12 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 3 april 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 december 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1. De verwerende partij voert in haar nota met opmerkingen de exceptie van laattijdigheid aan.

1.2. Artikel 39/57, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) moet worden ingediend binnen een termijn van dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

De termijn van dertig dagen, bepaald in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet, is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

In casu stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing op 14 maart 2017 betekend werd, waardoor haar beroep tijdig werd ingediend.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing van 7 december 2016 een eerste keer aan de verzoekende partij aangeboden werd door een ambtenaar van de stad Antwerpen op 28 december 2016, maar dat de verzoekende partij “weigert te tekenen”. Dezelfde dag heeft de ambtenaar van de stad Antwerpen ook de verwerende partij per e-mail op de hoogte gebracht dat zij de beslissing van 7 december 2016 aan de verzoekende partij betekend hebben. Het gegeven dat op de beslissing van 7 december 2016, naast de datum van betekening van 28 december 2016, de vermelding “weigert te tekenen” voorkomt, houdt niet in dat de bestreden beslissing niet op 28 december 2016 ter kennis gebracht werd aan de verzoekende partij. De weigering om het ontvangstbewijs te tekenen heeft geen effect op de beroepstermijn (cf. RvS 25 maart 2003, nr. 117.542).

De verzoekende partij beschikt bijgevolg vanaf de betekening van de bestreden beslissing, zijnde 28 december 2016, over een termijn van dertig dagen om een beroep in te leiden. De verzoekende partij kan gelet op wat kan gelezen worden in de akte van kennisgeving van de bestreden beslissing, waaruit onomstotelijk blijkt dat de kennisgeving van de bestreden beslissing op 28 december 2016 aan de verzoekende partij werd betekend, niet dienstig voorhouden in haar verzoekschrift dat de bestreden beslissing betekend werd per e-mail aan haar raadsman op 14 maart 2017.

De *dies a quo* wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. De verzoekende partij beschikte bijgevolg vanaf 29 december 2016 over dertig dagen om een beroep in te leiden. Het verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring werd evenwel slechts op 3 april 2017 aan de Raad per aangetekend schrijven overgemaakt, terwijl de laatste nuttige dag maandag 30 januari 2017 was. Het beroep tot schorsing en nietigverklaring werd bijgevolg laattijdig ingediend.

Ter terechtzitting stelt de raadsman van de verzoekende partij dat de bestreden beslissing niet op 28 december 2016 betekend werd, maar wel op 14 maart 2017. Voorts stelt de raadsman van de verzoekende partij dat haar cliënte nooit geweigerd heeft om de bestreden beslissing te tekenen, en dat elke gemeente dit op de bestreden beslissing kan schrijven.

De verzoekende partij werd dan ook in de mogelijkheid gesteld om een standpunt voor te bereiden omtrent de al dan niet laattijdigheid van haar beroep en kreeg de mogelijkheid om aan te tonen dat de laattijdige indiening van haar beroep aan overmacht te wijten is. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien, noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Afdeling Administratie* (2. Ontvankelijkheid), Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

In dit verband wijst de Raad erop dat de verzoekende partij, die de manuele handtekening van de ambtenaar van de gemeente op de akte van kennisgeving betwist, eventueel een strafprocedure op grond van valsheid in geschrifte kan opstarten. *In casu* heeft de verzoekende partij dit niet gedaan. Het administratief dossier en het verzoekschrift bevatten ook geen aanwijzingen dat de akte van kennisgeving van de beslissing van 7 december 2016 vervalst werd.

Het gegeven dat de verzoekende partij een tweede maal in kennis werd gesteld van de bestreden beslissing, vermag daar niets aan te veranderen. Wanneer een beslissing een eerste maal regelmatig aan een belanghebbende wordt betekend, gaat de beroepstermijn in en doet een eventuele tweede betekening geen nieuwe beroepstermijn ingaan. Een dergelijke tweede betekening is irrelevant.

Onderhavig beroep tot schorsing en nietigverklaring moet dan ook als onontvankelijk worden verworpen.

2. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS